

www.jollibread.com

© 2003, Enric Lluch

© 2003, Yolanda Estruch

© D'aquesta edició:

2018, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.
València, 44.

46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-11-9

Depòsit legal: M-39.593-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Segona edició: maig de 2018

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

L'anell de la Bruixa dels Ullots

Enric Lluch

Il·lustracions de Yolanda Estruch

jollibre

On es conta com va perdre l'anell la Bruixa dels Ullots

La Bruixa dels Ullots guaità per la tapa del Llibre dels Oblits com solia fer tots els dies. Però aquell dia, potser pel defici, potser perquè li picaven els dits, començà a refregar-se les mans, l'una contra l'altra. I de colp i volta:

—Clic, clic, clic!

L'anell màgic se li va esmunyir i, redolant, redolant, va eixir per la porta de la biblioteca i... Déu sap on va anar a parar!

La Bruixa dels Ullots restà paralitzada durant una estona. Però, de seguida, reculà des de la tapa i recorregué, cap arrere, les pàgines del llibre, una per una, fins a arribar a la pàgina central on hi havia la Gran Il·lustració.

—M'ha caigut l'anell màgic! —va cridar com una boja.

—Com? —preguntà el Pirata Potafusta.

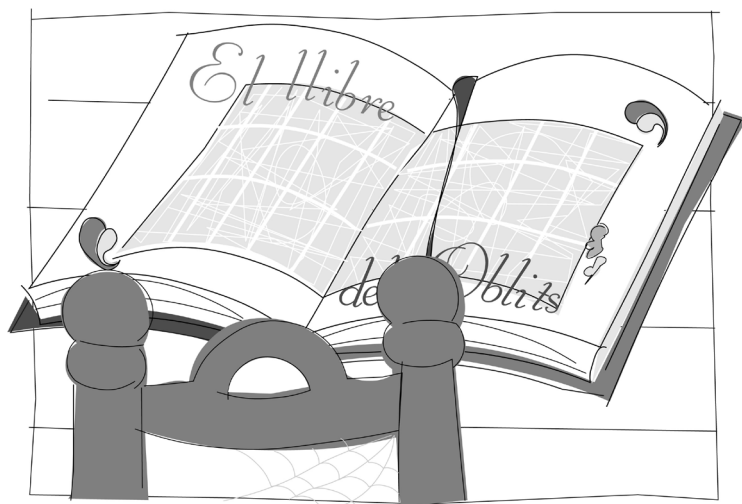
—Se m'ha esmunyit.

—I on ha anat a parar?

—No ho sé, però ha eixit per la porta de la biblioteca.

8

Aleshores, el pirata i la resta dels personatges dibuixats en la Gran Il·lustració bellugaren el cap.

—Ui, ui, ui! Doncs ja el pots donar per perdut. Te'n busques un altre i en paus.

La Bruixa dels Ullots, aleshores, va fer un bram:

—No puuuc! L'aneell eraaa de moon pareeee!

El Fantasma Desdentat es va espolsar el llençol i va preguntar:

—I què?

—Doncs... que teniaaa podeers mààà-giiics!

En veure com estava la bruixa, el Pirata Potafusta li va preparar una til·la ben carregada de mel. Per això, al cap d'una estona, la Bruixa dels Ullots es va tranquil·litzar un poquet.

—I ara què faig sense l'anell, eh? Com podré volar amb la granera? Com podré fer pocions misterioses? Com podré fer màgia potàgia?

El fantasma va voler suavitzar la situació.
Així que va dir:
—Potser ho podràs fer tot sense l'anell...

On es conta què va fer, primer de tot, la bruixa

Per si de cas tenia raó el fantasma i podia 11
volar sense dur l'anell posat, la Bruixa dels
Ullots tornà a recórrer les pàgines del llibre
amb la granera davall del braç. En arribar a
la tapa, s'hi enfilà dalt de tot i, amb tota la
cerimònia, va dir les paraules màgiques:

*Alipera, alipera, alipera,
que vole de seguida la granera
i tan bon punt diga poma
que es pare en sec a la primera.*

I es va deixar caure de cap.
—Patapam! Ai!

I encara com, que va anar a parar damunt de la catifa que hi havia al peu de la prestatgeria que, si no, aquesta història s'haguera acabat ara mateix!

La bruixa va agafar la granera d'una manotada i tornà a la Gran Il·lustració del llibre.

12 —Sense anell no puc volar! —va declarar posant els morros com els tencons i rasant-se les galtes del cul.

Aleshores, el Pirata Potafusta li va dir:

—Has provat a fer pocions?

—No.

—Potser l'anell tan sols et servia per a volar...

Aleshores, la bruixa s'escolà a la cuina que hi havia dibuixada al costat dret de la Gran Il·lustració, va agafar la caldera més gran que va veure i va començar a posar-hi els ingredients que calien per a fer la poció rebentamelics.

—De primer, un litre de sang de fardatxo. Ara, tres ulls d'alacrà... Ah, sí! Ara, una quarta de cues de sargantana. Tot seguit, dotzena i mitja d'escates de cocodril. Per acabar, sis gotetes de sulfumant, una dent de tauró triturada i la fórmula màgica:

13

*Alimeló, alimeló, alimeló,
que la poció que pose a la caldera
m'isca ben feta a la primera.*

Ho remenà tot ben remenat, va tancar la caldera i la posà al foc durant vint minuts. De seguida, amb tota cura, va donar a tastar la poció entre la gent.

La Calavera Kokis, que acabava de rentar-se les dents, va ser la primera a obrir la caldera.

—Caram! —va exclamar—. Açò sí que és una olla com Déu mana!

El pirata s'hi va apropar i va afegir:

—Sí, senyora! Amb cigrons, penques, creïlles i cansalada.

El fantasma rematà la informació:

—I pilotetes! Mireu quines pilotetes més ben fetes! Ummm! Quina oloreta!

14

Però la Bruixa dels Ullots va començar a rebolcar-se per terra, a plorar, a estirar-se els cabells, a arrapar-se la cara...

—Ja no sé fer res. He provat a fer la poció rebentamelics i m'ha eixit una olla de diu-mengeeee!

